

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

AKSİS VE DİĞERLERİ/TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no. 4529/06)

KARAR

STRAZBURG

30 Nisan 2019

İşbu karar, Sözleşme'nin 44 § 2 maddesinde öngörülen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Bu karar bazı şekli değişikliklere tabi tutulabilir.

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2019. Bu gayri resmi çeviri, Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme açısından bağlayıcılığı bulunmamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

Aksis ve diğerleri/Türkiye davasında,*Başkan,*

Robert Spano,

Hâkimler,

Paul Lemmens,

Işıl Karakaş,

Valeriu Grițco,

Stéphanie Mourou-Vikström,

Arnfinn Bårdsen,

Darian Pavli,

ve Bölüm Yazı İşleri Müdürü Stanley Naismith'in, katılımıyla Daire olarak toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm), 26 Mart 2019 tarihinde gerçekleştirilen kapalı müzakereler sonrasında, aynı tarihte kabul edilen aşağıdaki kararı vermiştir:

USUL

1. Davanın temelinde 13 Türk vatandaşı tarafından ("başvuranlar"), İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına ilişkin Sözleşme'nin ("Sözleşme") 34. maddesine uyarınca, 20 Aralık 2005 tarihinde, Türkiye Cumhuriyeti Devleti aleyhine Mahkemeye yapılmış olan bir başvuru (no. 4529/06) bulunmaktadır. Başvuranlar ve başvuranlarla ilgili bilgiler ekte yer almaktadır.

2. Başvuranlar, Muğla Barosuna bağlı olarak görev yapan E. Cinmen tarafından temsil edilmiştir. Türk Hükümeti ("Hükümet"), kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.

3. Başvuranlar, tazminat taleplerinin yerel mahkemeler tarafından reddedilmesi nedeniyle özellikle adil yargılanma haklarının ve mal ve mülk dokunulmazlığı haklarının ihlâl edildiği konusunda şikâyetle bulunmuştur.

4. Başvuranların yukarıdaki şikâyeti 13 Haziran 2017 tarihinde Hükümet'e bildirilmiş ve başvurunun geriye kalan kısmı Mahkeme İç Tüzüğü'nün 54 § 3 maddesi uyarınca kabul edilemez bulunmuştur.

5. Hükümet, Fahriye Baran, Hatice Füsün Giz, Mustafa Reha Küpçüoğlu ve Mehmet Semih Yazgan adlı dört başvuranın sırasıyla 12 Haziran 2013, 16 Mayıs 2013, 13 Mart 2011 ve 27 Ocak 2008 tarihinde vefat ettiği konusunda Mahkeme'yi bilgilendirmiştir.

6. 29 Ocak 2018 tarihinde başvuranların temsilcisi; Yazgan, Giz ve Küpçüoğlu soyadlı başvuranların yakınlarının başvuruları sürdürmek istediklerini Mahkeme'ye bildirmiştir (bk. aşağıdaki 30 ve 34. paragraflar).

OLAYLAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

7. Davanın olguları; taraflarca iletildiği şekliyle ve onlar tarafından ibraz edilen belgelerden anlaşılabilecek şekilde aşağıdaki gibi özetlenebilir:

A. Davanın Geçmişi

8. Başvuranlar ve\veya yakınları, Yalova'da bulunan apartmanların sahibiydi. 23 Mart 1987 tarihinde bu apartmanların inşası için izin çıkarılmıştır.

9. 17 Ağustos 1999 tarihinde, Yalova ilinde Richter ölçeğine göre 7.4 büyüklüğünde bir deprem olmuş ve başvuranların apartmanlarının yıkılmasına neden olmuştur (deprem hakkında daha fazla ayrıntı için bk. *M. Özel ve Diğerleri/Türkiye*, no. 14350/05 ve diğer 2 başvuru, 17 Kasım 2015 ve *Hayati Çelebi ve Diğerleri/Türkiye*, no. 582/05, 9 Şubat 2016,).

Tazminat yargılamaları

10. 1999 ve 2000 yılında farklı tarihlerde, başvurular, apartmanlarından sorumlu olan müteahhitleri ve iş ortakları aleyhinde Yalova Asliye Hukuk Mahkemesinde tazminat davaları açmıştır (yargılamaların detayları için ekteki tabloya bakınız).

11. Başvuranlar, mahkemeye verdikleri dilekçede, davalıların, apartmanlarını yürürlükteki kanun ve yönetmeliklere uygun bir şekilde inşa edemediklerini ve bu nedenle, söz konusu zamanda yürürlükte olan Borçlar Kanunu’nun(818 sayılı Kanun)(“mülga Borçlar Kanunu”) 41. maddesi uyarınca, sebep oldukları zararlardan sorumlu tutulmaları gerektiğini belirtmiştir (bk. aşağıda 21. paragraf). Başvuranlar, deprem tarihinden itibaren başlamak üzere faiziyle birlikte maddi tazminat talep etmiş ve daha fazla tazminat isteme haklarını saklı tutmuştur.

12. 19 Temmuz 2001 tarihli kararlarla, Yalova Asliye Hukuk Mahkemesi, esasa ilişkin hiçbir inceleme yapmadan talepleri reddetmiş ve bu taleplerin vaktinde yapılmadığına karar vermiştir. Yalova Asliye Hukuk Mahkemesi, Mülga Borçlar Kanununun 125 ve 126 § 4 maddelerinde öngörülen, tazminat davası açmaya yönelik on yıllık zamanaşımı süresinin, bina kullanım izninin çıkarıldığı tarih olan 23 Mart 1987 tarihinden itibaren işlemeye başladığına ve davanın zamanaşımı süresinin dolmasından sonra açıldığına karar vermiştir.

13. Mahkemenin kararının ilgili kısımları aşağıdaki gibidir:

“(…) 17 Ağustos 1999 tarihli depremin sonucunda, davacının davalılardan satın aldığı apartman hasar görmüş ve yıkılmıştır. Davacının temsilcileri, hasar gören apartmanın değerini talep etmek için mevcut davayı açmıştır. Türkiye’nin deprem bölgesinde olduğu bilinen bir olgudur. Bu nedenle, depreme dayanıklı binalar inşa edilmelidir. Deprem yüzünden kamu vicdanı zarar görmüştür. Bu tür bir olayın neden olduğu acı ve kayıplardan dolayı adaletin yerini bulması beklenmektedir. Hâkim, eylemlerinde topluma yönelik sorumluluğunun bilincinde olmalıdır. Ancak, adalet

yerini bulurken, kanunlardaki nesnel ve öznel unsurlar dikkate alınmaktadır. Hâkim, hukuk kuralları ile bağlıdır. Aksini yapmak kanunu aykırı olacaktır.

Dolayısıyla, Yargıtay 2. Ceza Dairesinin 21 Mart 2001 tarihli, E:2001/7015 ve K:2001/4778 sayılı kararı, aşağıdaki şekilde, en doğru ve açık yol gösterilerek: “(...) Oysa, bir bina için, özellikle sağlıklı statik hesaplamalar yapmak, hem nitelik hem de nicelik açısından uygun materyali kullanarak bu tür bir plan ve projeye göre bina inşa etmek, ve tüm bu özelliklerin yürürlükteki mevzuatla uyumunu teftiş etmek için plan ve projeyi hazırlamak gereklidir; (...)örneğin, gizli bir kusuru olduğu düşünülen bir binada, Borçlar Kanununun 126. maddesinin dördüncü fıkrasına atıfla aynı Kanunun 125. maddesi, inşaat çalışmalarının sonlandığı tarihten itibaren başlayan on yıllık bir zamanaşımı süresi öngörmektedir. Bu tarih, bina kullanım iznini alma tarihi veya bu iznin alındığının varsayıldığı tarihtir; bu süre zarfında bina çökerse, cezai sorumluluk öne sürülebilir; ancak bina bir kusurdan dolayı bu sürenin dolmasından sonra çökerse, (faillerin) yasal olarak artık sorunu çözme yetkisine sahip olmamaları ve artık hiçbir nedensellik bağı bulunmadığı dikkate alındığında, (faillerin) cezai sorumluluğu artık öne sürülemez ve bu değerlendirmeler ağır kusur durumunda da geçerlidir(...)”Mahkememiz de bu yaklaşımı benimsemektedir.

Davacının apartmanının inşası için bina kullanım izninin 23 Mart 1987 tarihinde alındığı gözlemlenmektedir. Bir dava açmak için gerekli olan on yıllık zamanaşımı süresi, uzun zaman önce son bulmuştur. Usulün ekonomisi bakımından ve sonuç üzerinde hiçbir etkisi olmadığı için yerinde inceleme kararı verilmemiştir. Davacı temsilcilerinin [bu karara karşı] dayanaksız itirazları [dolayısıyla] kabul edilemez.

Sonuç olarak, davacının temsilcileri, zarar gören apartman için tazminat talep etmiş olup talepleri on yıllık zamanaşımı süresinin dolmasından dolayı reddedilmelidir(...)”.

14. Başvuranlar, 9 Aralık 2003 tarihinde, Yalova Asliye Hukuk Mahkemesinin kararı aleyhinde Yargıtay’a temyizde bulunmuştur. Temyiz dilekçelerinde, başvuranlar ilk olarak, bina kullanım izni tarihleri on yıllık zamanaşımı süresinin başlangıç noktası olarak alınacak olsa dahi, 1990’lı yıllarda apartmanları için çıkarılan izin yenilendiği için, davalarını zamanında açtıklarını ileri sürmüşlerdir. Bununla beraber, her halükarda, binalarındaki gizli kusurların neden olduğu zararı deprem olduktan sonra

öğrenmeleri nedeniyle, deprem tarihinin zamanaşımı süresinin başlangıç noktası olarak alınması gerektiğini belirtmişlerdir.

15. 2004 ve 2005 yılında farklı tarihlerde (bk. ekli tablo), Yargıtay 13. Hukuk Dairesi, Yalova Asliye Hukuk Mahkemesinin 19 Temmuz 2001 tarihli kararlarını onamıştır. 13. Hukuk Dairesi, ilk derece mahkemesi tarafından temel alınan dava dosyasındaki belgeleri ve delilleri ve özellikle söz konusu taşınmazların zilyetliğinin transfer tarihinden itibaren işlemeye başlayan ve mülga Borçlar Kanununun 125. maddesinde öngörülen zamanaşımı süresinin dolmasını göz önüne alarak, başvuruların temyiz gerekçelerinin dayanaksız olduğunu hükmetmiştir.

16. Bu arada, 1 Temmuz 2004 tarihinde, Yargıtay 4. Hukuk Dairesi, diğer davacılar adına başvuruların temsilcisi tarafından açılan benzer bir davada, tazminat talep etmeye yönelik zamanaşımı sürelerinin, davalılar tarafından hukuka aykırı eylemin işlendiği sırada, yani kusurlu binaların inşasının tamamlandığı zaman, davacıların hiçbir fiili kayba maruz kalmadıklarından dolayı, deprem tarihinden itibaren işlemeye başladığına karar vermiştir. 4. Hukuk Dairesi, mülga Borçlar Kanununun 60. maddesini uygulayarak davacıların davasının, depremin meydana gelmesinin ardından bir yıldan az bir sürede açıldığına ve bu nedenle, bir yıllık zamanaşımı süresinde açıldığına hükmetmiştir. Bu bağlamda, 4. Hukuk Dairesi, mülga Borçlar Kanununun 125. maddesini uyarınca davanın bina kullanım izninin çıkarılmasından itibaren on yıllık sürenin dolmasından sonra açıldığını tespit eden ilk derece mahkemesinin kararını bozmuştur (bk. Yargıtay 4. Hukuk Dairesinin 11 Aralık 2001 tarihli benzer bir kararının ilgili kısımları için *Hayati Çelebi ve Diğerleri*, yukarıda anılan, § 37).

17. 5 Eylül 2004 tarihinde, Süleyman Öner Erdoğan, Can Erdoğan ve Nevzer Zorlu hariç olmak üzere başvurular, diğerleri arasında, 1 Temmuz 2004 tarihli Yargıtay 4. Hukuk Dairesinin kararına(bkz. yukarıda 16. Paragraf) atıfta bulunarak, 17 Ağustos 1999 tarihli depremden kaynaklanan zararlara yönelik talepler için zamanaşımı süresinin uygulanmasına ilişkin

olarak Yargıtay 4. ve 13. Hukuk Dairelerinin içtihadının uyumlaştırılması talebiyle Yargıtay Birinci Başkanlığına başvuruda bulunmuştur.

18. Aynı tarihte, Nevzer Zorlu hariç olmak üzere tüm başvuranlar, zamanaşımı sürelerinin başlangıç tarihi bakımından Yargıtay 13. Hukuk Dairesi ve 4. Hukuk Dairesinin yaklaşımı arasındaki çelişkiye dikkat çekerek Yargıtay 13. Hukuk Dairesinin kararlarının düzeltilmesini talep etmiştir. Ayrıca, başvuranlar, 13. Hukuk Dairesinin içtihadın uyumlaştırılması için Yargıtay Birinci Başkanlığına yaptıkları başvurularının sonuçlarının beklemesini talep etmişlerdir.

19. 23 Haziran 2005 tarihinde, Yargıtay Birinci Başkanlığı, söz konusu kararların içeriği ve mahiyetini göz önüne alarak içtihadın uyumlaştırılmasına gerek olmadığına karar vermiş ve başvuranların başvurusunu reddetmiştir.

20. 2005 yılında belirtilmeyen tarihlerde, 13. Hukuk Dairesi, başvuranların karar düzeltme taleplerini reddetmiştir.

II. İLGİLİ İÇ HUKUK VE UYGULAMA

21. Mülga Borçlar Kanunu'nun ikinci bölümü, haksız fiillerden kaynaklanan talepleri içermektedir. Mülga Borçlar Kanununun 41. maddesinde öngörüldüğü şekilde, haksız fiilleri düzenleyen temel ilke, kasıtlı olarak, ihmalen ya da tedbirsizlik ile haksız bir surette diğer kimseye bir zarar veren kişinin bu zararı ödemesidir.

22. Mülga Borçlar Kanunu'nun 60. maddesi, haksız bir fiilden kaynaklanan zararlara yönelik davalara uygulanabilir zamanaşımı süresini düzenlemiştir. Söz konusu hükme göre, haksız fiil davası, zararın ve failinin bilinmesinden bir yıl sonra veya en geç zarara neden olan eylemin işlenmesinden on yıl sonra zaman aşımına uğrayacaktır.

23. Mülga Borçlar Kanunu'nun 125. maddesi, sözleşme kapsamına alınmış taleplere ilişkin zamanaşımı sürelerini düzenlemiştir. Mülga Borçlar

Kanununun 125. maddesi, söz konusu kanunda aksi belirtilmedikçe, akdi taleplere yönelik tüm davaların on yıl içerisinde zaman aşımına uğrayacağını öngörmüştür. Aynı kanunun 126 § 4 maddesi, sözleşmenin gereği gibi veya hiç yerine getirilmemesi durumunda, 125. madde uyarınca on yıllık zamanaşımı süresinin geçerli olacağı müteahhite karşı açılacak davalar istisna olmak üzere, inşaat sözleşmeleri kapsamındaki talepler için zamanaşımı süresinin beş yıl olduğunu belirtmiştir.

24. İçtihadın uyumlaştırılmasına ilişkin uygulanabilir kanunların ve yönetmeliklerin ilgili hükümlerine yönelik bir açıklama için, bk. *Hayati Çelebi ve Diğerleri*(yukarıda anılan, §§ 26-29).

25. 12 Ocak 2011 tarihli Hukuk Muhakemeleri Kanunu’nun (HMK) 375 § 1 (i) maddesi aşağıdaki gibidir:

“1. Davanın yeniden açılması, aşağıdaki gerekçelerle talep edilebilir:

(...)

(İ) Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin, [nihai yerel] kararın İnsan Haklarının ve Temel Özgürlüklerin Korunması Sözleşmesi veya ek protokolleri ihlal edilerek verildiğini tespit eden nihai bir karar çıkarması durumunda(...)”

26. HMK’nin 377. maddesi, 375 § 1 (i) maddesinde öngörülen gerekçeyle davanın yeniden açılmasına yönelik süre sınırının, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin nihai kararının bildirilmesi tarihinden itibaren üç ay ve her halükarda, davanın yeniden açılması talebinin konusu olan yerel mahkeme kararının kesinleştiği tarihten itibaren on yıl olduğunu öngörmektedir.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

I. İLK İTİRAZ HAKKINDA

A. Başvuranların vefat etmesi

27. Hükümet, başvuruyu yaptıktan sonra Fahriye Baran, Mehmet Semih Yazgan, Mustafa Reha Küpçüoğlu ve Hatice Füsün Giz isimli başvuruların vefat ettiği konusunda Mahkeme'yi bilgilendirmiş ve Mahkeme'den başvurunun söz konusu başvuranlara ilişkin kısmının kayıttan düşürmesini talep etmiştir.

1. Başvuran Fahriye Baran ve Mehmet Semih Yazgan Hakkında

28. Mahkeme, başvuran Baran'ın başvurusunu sürdürme talebinde bulunan hiçbir mirasçının ya da yakınının olmadığını gözlemlemektedir.

29. Mahkeme'ye yapılan bir başvuruyu sürdürme talebinde bulunan mirasçının ya da yakınının olmaması durumunda başvuruyu Sözleşme'nin 37 § 1. maddesi uyarınca kayıttan düşürülmesi Mahkeme'nin uygulamasıdır (bk. *Léger/Fransa* (kayıttan düşürme)[BD], no. 19324/02, § 44, 30 Mart 2009 ve buradaki daha fazla referans ile). Mahkeme ayrıca, Sözleşme'nin 37 § 1 maddesinin son cümlesi uyarınca, Sözleşme ve Protokolleri ile güvence altına alınan insan haklarına saygı bakımından davanın başvuran Baran'a ilişkin kısmının incelenmesine devam edilmesini gerektirecek özel hiçbir durum bulunmadığı sonucuna varmıştır. Yukarıda belirtilen hususlar dikkate alındığında, davanın başvuran Baran'a ilişkin kısmının kayıttan düşürülmesi uygun bulunmuştur.

30. Başvuran Mehmet Semih Yazgan hususunda ise, başvuranların temsilcisi, Yazgan'ın torunu olan Alp Yazgan'ın Mahkeme nezdinde başvuruyu devam ettirmek istediği konusunda Mahkeme'yi 29 Ocak 2018 tarihinde bilgilendirmiştir. Temsilci, aynı zamanda Alp Yazgan'ın başvuran

Yazgan'ın mirasçısı olarak statüsünü belgeleyen yerel mahkeme kararlarını ve Alp Yazgan tarafından düzenlenen ve kendisini Mahkeme önündeki yargılamalarda temsil etmesi amacıyla yetkilendiren belgeleri faks yoluyla Mahkeme'ye göndermiştir.

31. Mahkeme, 10 Nisan 2018 tarihli yazısıyla temsilcinin Alp Yazgan'ın ıslak imzasının bulunduğu yetki belgesinin aslını sunmasını talep etmiştir. Temsilci, Alp Yazgan ile iletişime geçemediğini ve bu yüzden ıslak imzalı yetki belgesinin aslını sunamadığı hususunda Mahkeme'yi 24 Ocak 2018 tarihinde bilgilendirmiştir.

32. Mahkeme, Sözleşme'nin 37 § 1 (a) maddesi uyarınca temsilcinin Alp Yazgan ile iletişime geçememesinin Alp Yazgan'ın başvuruyu sürdürme konusundaki isteğini kaybettiği yönünde yorumlanması gerektiği görüşündedir. Mahkeme, temsilcinin Alp Yazgan ile iletişime geçememesi nedeniyle temsilcinin Mahkeme nezdinde yargılamaları anlamlı olarak sürdüremeyeceğini düşünmektedir (bk., *mutatis mutandis*, *Khawarin/Hollanda ve Yunanistan* (k.k.), no. 32431/09, 30 Mart 2010, buradaki daha fazla referans ile birlikte).

33. Mevcut koşulları ve Sözleşme'nin 37 § 1 (a) maddesini göz önünde bulundurarak Mahkeme, Sözleşme'nin 37 § 1 (c) maddesi uyarınca başvurunun incelenmesinin sürdürülmesini haklı kılan bir gerekçe bulunmadığına karar vermiştir. Mahkeme ayrıca, Sözleşme'nin 37 § 1 maddesinin son cümlesi uyarınca, Sözleşme ve Protokolleri ile güvence altına alınan insan haklarına saygı bakımından davanın incelenmesine devam edilmesini gerektirecek özel hiçbir durum bulunmadığı sonucuna varmıştır. Yukarıdaki hususlar ışığında, başvurunun bu kısmının da kayıttan düşürülmesi uygun bulunmuştur.

2. Başvuranlar Mustafa Reha Küpçüoğlu ve Hatice Füsun Giz hakkında

34. Başvuranların temsilcisi, Mustafa Reha Küpçüoğlu'nun karısı olan Birgül Küpçüoğlu ile Hatice Füsun Giz'in çocukları olan Giz Çağlayaner ve

Tansu Giz'in Mahkeme nezdindeki yargılamaları sürdürmek istedikleri hususunda Mahkeme'yi 29 Ocak 2018 tarihinde bilgilendirmiştir. Temsilci Birgül Küpçüoğlu'nun Mustafa Reha Küpçüoğlu'nun mirasçısı ve Meltem Giz Çağlayaner ile Tansu Giz'in Hatice Füsün Giz'in mirasçısı olduğunu belgeleyen yerel mahkeme kararlarını ve temsilciyi kendilerini Mahkeme önündeki yargılamalarda temsil etmesi amacıyla yetkilendiren imzalı belgeleri faks yoluyla Mahkeme'ye göndermiştir.

35. Mahkeme, 10 Nisan 20018 tarihli yazısıyla temsilcinin Birgül Küpçüoğlu, Meltem Giz Çağlayaner ve Tansu Giz'in ıslak imzasının bulunduğu yetki belgesinin aslını sunmasını talep etmiştir.

36. Temsilci; Meltem Giz Çağlayaner ve Tansu Giz tarafından imzalanan yetki belgesinin aslını 25 Haziran 2018 tarihinde tebliğ etmiş ve sonrasında temsilci Birgül Küpçüoğlu'nun imzaladığı yetki belgesinin aslını 24 Ekim 2018 tarihinde teslim etmiştir.

37. Mahkeme, davanın incelemesi devam ederken başvuranın vefat etmesi halinde, başvuranın mirasçısının ya da akrabalarının ilke olarak başvuruyu sürdürebileceğini yineler (bk. *Ječius/Litvanya*, no. 34578/97, § 41, *AIHM 2000-IX*). Ek olarak, Mahkeme vefat eden başvuranın yakınlarının başvurusu sürdürme hakkını Türkiye aleyhinde açılan benzer bir davada da tanımıştır (bk. *Hayati Çelebi ve Diğerleri* yukarıda anılan, § 48).

38. Sonuç olarak, Mahkeme Birgül Küpçüoğlu, Meltem Giz Çağlayaner ve Tansu Giz'in söz konusu yargılamaları sürdürmeye hakkı olduğuna karar vermiştir. Artık Mahkemece kabul edilen yeni başvurular Birgül Küpçüoğlu, Meltem Giz Çağlayaner ve Tansu Giz olmasına rağmen kolaylık sağlamak amacıyla bu kararda Mustafa Reha Küpçüoğlu ve Hatice Füsün Giz “başvuranlar” olarak anılmaya devam edecektir. (bk. *Dalban/Romanya* [BD], no. 28114/95, § 1, *AIHM 1999-VI* ve *Çakar/Türkiye*, no. 42741/98, § 2, 23 Ekim 2003).

B. Başvuran Nevzer Zorlu hakkında

39. Mahkeme, öncelikle Hükümetin başvuran Zorlu'nun Yargıtay'ın temyiz kararının düzeltilmesini talep etmediği gerekçesiyle iç hukuk yollarını tüketmediğini öne sürdüğünün altını çizmektedir. Başvuran, Mahkeme'nin ilgili içtihadına göre karar düzeltme başvurusunda bulunulmasının etkin bir hukuk yolu olmadığı ve her halükarda diğer başvuranlar tarafından açılan davalarda bu yönde daha önce olumlu bir karar verilmemesi nedeniyle Hükümet'in bu argümanına karşı çıkmıştır.

40. Mahkeme, Zorlu'nun başvurusunun aşağıda bahsedilen sebeplerden dolayı her halükarda kabul edilemez bulduğu için Hükümet'in başvuranların iç hukuk yollarını tüketmemesine ilişkin olan ilk itirazlarını inceleme gereği duymamıştır.

41. Mahkeme, 10 Nisan 2018 tarihinde başvuranların temsilcisinden başvuru ile sunulması gereken vekâletnamenin dava dosyasında eksik olması nedeniyle Zorlu tarafından usulünce imzalanmış yetki belgelerini tebliğ etmesini istemiştir. 24 Ekim 2018 tarihinde, temsilci Zorlu ile iletişime geçemediğini ve bu yüzden vekâletnameyi ya da Zorlu tarafından kendisini yasal temsilcisi olarak atayan bir yetki belgesini tebliğ edemeyeceği hususunda Mahkeme'yi bilgilendirmiştir.

42. Mahkeme, Sözleşme'nin 34. maddesi kapsamında temsilcilerin mağdur olduğunu iddia eden kişileri savunması için bu kişilerden kesin ve açık bir talimat aldığını göstermesinin elzem olduğunu düşünür (bk. *Post/Hollanda*, (k.k.), no. 21727/08, 20 Ocak 2009).

43. Somut davada, dava dosyasında başvuranın E. Cinmen'in kendi adına Mahkeme'ye başvuru'da bulunmasına izin verdiğini belirten türden bir belge bulunmamaktadır. Başvuran Mahkeme ile de doğrudan iletişime geçmemiştir.

44. Sonuç olarak, davanın mevcut koşullarında, başvurunun Sayın Zorlu'ya ilişkin kısmı Sözleşme'nin 34. Maddesi'nde öngörülen

“başvuranın” isteği hükmü temelinde reddedilmeli ve Sözleşme’nin 35 §§ 3 ve 4 maddesi uyarınca kişi yönünden (*ratione personae*) uygun olmadığı gerekçesiyle kabul edilemez olarak değerlendirilmelidir (bk. *Çetin/Türkiye*(k.k.), no. 10449/08, 13 Eylül 2011).

II. SÖZLEŞME’NİN 6 § 1 MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

45. Başvuranlar, taleplerinin zaman aşımına uğramasından ve Yargıtay’ın farklı dairelerinin zaman aşımı süreleri uygulamasında tutarsızlık olmasından dolayı Sözleşme’nin 6 § 1 maddesi kapsamında adil yargılanma haklarının ihlal edildiği hususunda şikâyetçi olmuştur. Sözleşme’nin ilgili kısım aşağıdaki gibidir:

“Herkes davasının, medeni hak ve yükümlülükleriyle ilgili uyumsuzluklar ... konusunda karar verecek olan, ... bir mahkeme tarafından, adil bir şekilde ... görülmesini isteme hakkına sahiptir ...”

46. Hükümet, başvuruların argümanlarına itiraz etmiştir.

A. Kabul Edilebilirlik Hakkında

47. Mahkeme bu şikâyetin Sözleşme’nin 35. maddesinin 3. fıkrasının (a) bendi kapsamında açıkça dayanaktan yoksun olmadığını kaydetmektedir. Mahkeme ayrıca, başvurunun kabul edilemez olduğuna ilişkin başka bir gerekçe de bulunmadığı kanısındadır. Dolayısıyla, şikâyetin kabul edilebilir olduğu beyan edilmelidir.

B. Esas Hakkında

48. Hükümet, başvuruların haksız fiil hakkında bir dava açmadığını fakat sözleşmenin ihlâl edilmesi gerekçesiyle tazminat talebinde bulunduğunu belirtmiştir. Başvuranlar temyiz dilekçesinde müteahhidin

gizli kusuru nedeniyle sorumlu olduğunu belirtmiş ve bu yüzden argümanlarını akdi taleplere uygulanan zamanaşımı süresine dayandırmıştır. Başvuranlara göre, Yargıtay 13. Hukuk Dairesi, ihtilafı başvuruların talepleri temelinde değerlendirmiş ve zaman aşımı süresini davalının akdi sorumluluklarını temel alarak hesaplamıştır. Hükümet, *Uçar/Türkiye* ((k.k.), no. 12960/05, 29 Eylül 2009) Mahkeme kararına atıfta bulunarak; ilgili davaların olgularının farklı olması nedeniyle Yargıtay 4. Hukuk Dairesi ile Yargıtay 13. Hukuk Dairesinin somut davaya konu kararlarının farklı olmasının haklı olduğunu ve bu kararların aynı hususta verilen ancak birbiri ile çelişen kararlar olarak değerlendiremeyeceğini savunmuştur. Bu nedenle, Hükümet somut davanın *Hayati Çelebi ve Diğerleri* davasından (yukarıda anılan) farklı olarak ele alınması gerektiğini kaydetmiştir.

49. Başvuranlar, Hükümetin beyanlarına karşı çıkmıştır. Başvuranlar davalarının zaman aşımı nedeniyle reddedilme gerekçesinin taleplerinin akdi sorumluluklarına dayanması olmadığını bunun aksine Yargıtay'ın farklı daireleri tarafından 17 Ağustos 1999 tarihli depremin yol açtığı hasarlar için açılan davalarda uygulanan zaman aşımı süresinin başlangıç noktası olarak farklı tarihler belirlenmesi olduğunu savunmuştur. Başvuranlar, eğer temyizlerinin Yargıtay 4. Dairesi tarafından incelenseydi, davalarının esaslar yönünden inceleneceğini öne sürmüştür. Başvuranlar, Yargıtay 4. Dairesinin, Yargıtay 13. Dairesinin aksine zaman aşımı süresinin başlangıç noktasını bina kullanım izninin verildiği tarih yerine depremin olduğu tarih olarak belirlemesini bu durumun gerekçesi olarak göstermiştir. Bu bağlamda başvuranlara göre Yargıtay Birinci Başkanlığına içtihatların uyumlaştırılması için yaptıkları başvurularının reddedilmesi Yargıtay 4. ve 13. Dairelerinin yaklaşımlarından kaynaklanan çelişkinin olası bir çözüme kavuşturulması imkânından kendilerini yoksun bırakmıştır.

50. Mahkeme, öncelikle yerel mahkemelerin başvuruların iddialarını zamanaşımına uğradığı gerekçesiyle kabul edilemez olarak değerlendirmesinin başvuruların mahkemeye erişim haklarını kısıtladığı

kanısındadır. Ancak Mahkeme, başvuranların farklı Yargıtay dairelerinin içtihatlarında bulunan uyuşmazlıklara ilişkin şikâyetlerini incelemenin elzem olması nedeniyle mahkemeye erişim hakkının kısıtlanmasının Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin ihlâlini teşkil edip etmediğini incelemenin gerekli olmadığını düşünmektedir (bk. *Hayati Çelebi ve Diğerleri*, yukarıda anılan, § 53).

51. Mahkeme, mülga Borçlar Kanunu'nun 125 ve 126 § 4 maddeleri kapsamında başvuranların davasını akdi bir talep olarak sınıflandıranın başvuranların kendisinin değil ulusal mahkemeler olduğunu gözlemlemektedir. Mahkeme, başvuranların Yalova AsliyeHukuk Mahkemesine yaptıkları taleplerinde öne sürdükleri Borçlar Kanunu'nun 41. maddesinin haksız fiille ilişkin sorumlulukları düzenlediğini belirtir. Buna ek olarak, her ne kadar başvuranlar temyizlerinde davalıların, binalarındaki “gizli kusurdan” dolayı sorumluluklarına atıfta bulunsalar da iddialarını inşaat sözleşmesinin ihlâlüne dayandırmamıştır. Bunun yerine, başvuranlar davalıların neden olduğu hasarlardan ancak deprem yaşandıktan sonra bilgi edinebildikleri hususuna vurgu yapmış ve bu yüzden zaman aşımı süresinin başlangıç noktası olarak depremtarihinin esas alınması gerektiğini savunmuştur (bk. yukarıda anılan 11 ve 14. paragraflar).

52. Mahkeme, başvuranlar tarafından yapılan değerlendirmelerin her halükarda somut yargılamaların sonucu üzerinde bir etkisi olamayacağı kanaatindedir. Mahkeme, *Hayati Çelebi ve Diğerleri* (yukarıda anılan) davasındaki başvuranlar her ne kadar sözleşmecinin hem haksız fiilden hem de sözleşmeden kaynaklanan sorumluluğunu öne sürmüş olsa da, bu davaya bakan Yargıtay 13. Hukuk Dairesinin, ihtilafı akdi bir ihtilaf olarak sınıflandıran ve zamanaşımı süresinin inşaatın tamamlandığı tarihten itibaren başlamasına karar veren ilk derece mahkemesinin kararını onadığını yineler (a.g.e, §§ 11-13).

53. Mahkeme; *Hayati Çelebi ve Diğerleri* davasında; Yargıtay'ın içtihadındaki açık çelişkiler ile mahkeme içindeki uygulamaların

uyumlaştırılmasını sağlayan mekanizmanın başarısızlığı sonucunda başvuranların müteahhitleri aleyhinde açtıkları davanın zamanaşımına uğradığına ancak benzer davalarda ise başka davacıların açtıkları davaların esaslarının incelendiğine kanaat getirerek Sözleşmenin 6 § 1 maddesi kapsamında ihlâl kararı verdiğini hatırlatmaktadır (a.g.e, § 66).

54. Somut davaya ilişkin olarak Mahkeme, başvurularının şikâyetlerinin özünün temel olarak 17 Ağustos 1999 tarihli depremin sebep olduğu zararlar için yapılan tazmin taleplerini sınıflandıran ve zaman aşımısüresini belirleyen Yargıtay'ın 4. ve 13. Hukuk Dairelerinin birbirinden farklılaşması ile ilgili olduğunu tespit etmiştir. Başvuranların tazminat taleplerinin zaman aşımına uğramasının nedeni taleplerin Yargıtay 13. Hukuk Dairesi tarafından incelenmesidir. Yargıtay 13. Hukuk Dairesi talepleri akdi talep olarak sınıflandırarak zaman aşımı süresinin inşaatın bittiği tarihten itibaren başlamasını öngören Borçlar Kanunu'nun 125. maddesi uyarınca zamanaşımının on yıl olması gerektiğine hükmetmiştir. Fakat, Yargıtay 4. Hukuk Dairesi ise benzer davalarda davacıların davasını haksız fiil davası olarak sınıflandırmış ve Borçlar Kanunu'nun 60. maddesini uygulayarak zamanaşımı süresini hesaplarken deprem tarihini esas almıştır. Mahkeme, ek olarak, Yargıtay Birinci Başkanlığının başvuranların içtihadın uyumlaştırılmasına hususunda yaptıkları başvuruyu detaylı bir açıklama yapılmaksızın uyumlaştırma ihtiyacının olmadığına hükmederek reddettiğini kaydetmektedir (bk. yukarıdaki 19. paragraf).

55. Yukarıda anılanlar ışığında, Mahkeme Hükümetin somut davanın *Hayati Çelebi ve Diğerleri* (yukarıda anılan) davasından farklı olduğu argümanını kabul edemez. Bu nedenle, Mahkeme aynı hususların somut davada da geçerli olduğuna ve sözü edilen davadaki bulgulardan ayrılmak için bir neden olmadığına karar vermiştir.

56. Bu doğrultuda, Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi ihlâl edilmiştir.

III. SÖZLEŞME'YE EK 1 NO.LU PROTOKOL'ÜN 1. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

57. Başvuranlar, ek olarak, tazminat davalarının zamanaşımına uğraması sebebiyle reddedilmesinin Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesi ile güvence altına alınan mal ve mülk dokunulmazlığı haklarını ihlâl ettiği hususunda şikâyetçi olmuştur.

58. Hükümet, başvuranların beyanlarına itiraz etmiştir.

59. Mahkeme, bu şikâyetin yukarıda incelenen şikâyet ile yakından bağlantılı olduğunu ve bu nedenle kabul edilebilir olarak değerlendirilmesi gerektiğini kaydetmektedir.

60. Sözleşme'nin 6 § 1 maddesine ilişkin bulguları (bk. yukarıdaki 56. paragraf) göz önüne alarak; Mahkeme, söz konusu şikâyeti ayrı olarak incelemenin gerekli olmadığını düşünmektedir (bk. diğeri arasında, *Ateş Mimarlık Mühendislik A.Ş./Türkiye*, no. 33275/05, § 60, 25 Eylül 2012).

IV. SÖZLEŞME'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI

61. Sözleşme'nin 41. maddesi aşağıdaki gibidir:

“Eğer Mahkeme bu Sözleşme ve Protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeci Tarafın iç hukuku bu ihlalin sonuçlarını ancak kısmen ortadan kaldırıabiliyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, zarar gören taraf lehine adil bir tazmin verilmesine hükmeder.”

A. Tazminat

62. Başvuranların her biri deprem tarihinden itibaren tahakkuk eden faiziyle birlikte apartmanlarına biçildiğini iddia ettikleri değere denk gelecek şekilde 334.736 Türk Lirası maddi tazminat (aynı zamanda ortalama 56.500 avroya (EUR) denk gelmektedir) ve manevi tazmin olarak

ise 20.000 Türk Lirası (aynı zamanda ortalama 3,380 EUR'ya denk gelmektedir) talep etmişlerdir.

63. Hükümet, başvuruların adil tazmin taleplerini temelsiz ve aşırı olduğuna dair görüş bildirmiştir.

64. Mahkeme, somut davada olduğu gibi Sözleşme'nin 6. maddesi kapsamındaki gerekliliklerin ihlalinin mağduru olan bir kişinin talep etmesi halinde yeniden yargılanmanın veya davanın tekrar açılmasının ilke olarak, somut davadaki ihlali gidermenin uygun bir yol olduğu görüşündedir (bk. diğerleri arasında, *Cudak/Litvanya* [BD], no. 15869/02, § 79, AİHM 2010). Somut davaya bakıldığında, Mahkeme, HMK'nın 377. maddesinin yargılamaların yenilenmesi amacıyla yapılan başvurular için on yıllık zamanaşımı süresini öngördüğünü ve bu sürenin davaya konu olan yerel mahkeme kararının kesinleştiği tarihten başladığını kaydeder (bk. yukarıdaki 26. paragraf). Bu bağlamda, Mahkeme 2005'te Yargıtay'ın başvurulara ilişkin olarak nihai kararını verdiği tarihten itibaren on yıldan fazla bir sürenin geçtiğini gözlemlemektedir (bk. yukarıdaki 20. paragraf). Bu nedenle Mahkeme, başvuruların bu yönde bir başvuru yapmayı tercih etmeleri halinde, HMK'nın 377. maddesinde öngörülen on-yıl zaman aşımı süresi zarfında başvurularını yapmadıkları gerekçesiyle yeniden dava açma imkânının kendilerine sunulmama ihtimalinin olduğunun altını çizerek.

65. Ek olarak, Mahkeme Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin ihlali söz konusu olmasaydı şikâyetçi olunan yargılama sonuçlarının ne olacağı hususunda tahminde bulunamayacağını vurgulamaktadır. Mahkeme, aynı zamanda, başvuruların tazminata ilişkin taleplerinin esaslarının incelenmemesi sebebiyle gerçek bir imkândan yoksun bırakıldıkları çıkarımında bulunmanın temelsiz olmadığını düşünmektedir (bk. diğerleri arasında, *Związek Nauczycielstwa Polskiego/Polanya*, no. 42049/98, § 47, AİHM 2004-IX). İlaveten, Mahkeme başvuruların tek başına Sözleşme'nin ihlal edildiğinin tespitiyle yeterince tazmin olunamayacak derecede manevi zarara uğradığı görüşündedir.

66. Bu nedenle, davaya konu olan kararın kesinleşmesini müteakip on yıl sonra yargılanmaların yenilenmesine izin vermeyen ilgili iç hukuk hükümlerini dikkate alarak ve tespit edilen ihlalin niteliğini göz önünde bulundurarak; Mahkeme, adil karar verme kapsamında yansıtılabilecek tüm vergiler hariç olmak üzere tüm tazmin başlıkları kapsayacak şekilde aşağıdaki gibi ödeme yapılmasına karar verir: (i) Birgül Küpçüoğlu (başvuran Mustafa Reha Küpçüoğlu'nun mirasçısı) için 12.500 EUR; (ii) Meltem Giz Çağlayaner ve Tansu Giz (başvuran Hatice Füsün Giz'in mirasçıları) için müştereken 12.500 EUR; (iii) Başvuranlar Meltem Müjgan Erdoğan, Süleyman Öner Erdoğan ve Can Erdoğan için yerel mahkeme önündeki aynı yargılamalarda davacı olmaları nedeniyle müştereken 12.500 EUR; (iv) Başvuranlar Türkan Aksis, Ayşe Alanur Çimendağ, Gülden Okan, Selçuk Tekbaş ve Aziz Cüneyt Yüksel için her birine 12.500 EUR.

B. Masraflar ve giderler

67. Başvuranlar, Mahkeme nezdinde yargılamalarda yasal temsililerine ilişkin olarak ise Mahkeme tarafından kararlaştırılan adil tazminin %20'sine tekabül eden miktarı temsilcileri ile imzaladıklarını iddia ettikleri hukuki hizmetler sözleşmesinin şartları kapsamında yapılan masraflar için talep etmiştir.

68. Hükümet, başvuranların bu taleplerinde vekalet sözleşmesinin bir kopyasını ya da bu masrafların yapıldığını doğrulayan başka bir belge ibraz etmedikleri gerekçesiyle itiraz etmiştir.

69. Mahkemenin içtihadına göre, bir başvuran, ancak masraf ve giderlerin gerçekten ve zorunlu olarak yapıldığını ve miktar olarak makul olduğunu gösterebiliyorsa, bunların geri ödenmesi hakkına sahiptir.

70. Mahkeme, başvuranların yargılamalar süresi boyunca E. Cinmen tarafından temsil edildiğini gözlemlemektedir. Ancak, başvuranlar yukarıda

anılan masrafları gerçekten yaptıklarını ya da E. Cinmen'e hukuki olarak herhangi bir ücret ödeme yükümlülükleri olduğunu doğrulayan vekalet sözleşmesinin bir kopyasını ibraz etmemişlerdir (bk., *diğerleri arasında, Salmanov/Rusya*, no. 3522/04, § 98, 31 Temmuz 2008). Mahkeme ayrıca, başvuranların maddeler halinde bir beyan veya temsilcinin ücret talep ettiği çalışma saatleri ve birim fiyata dair bir belge sunmadıklarını gözlemlemektedir.

71. Bu nedenle, Mahkeme başvuranların bu başlık altındaki taleplerini reddetmiştir.

C. Gecikme Faizi

72. Mahkeme, gecikme faizi olarak Avrupa Merkez Bankasının kısa vadeli kredilere uyguladığı marjinal faiz oranına üç puan eklenmek suretiyle elde edilecek oranın uygun olduğuna karar vermiştir.

BU GEREKÇELERLE, MAHKEME, OY BİRLİĞİYLE,

1. Başvurunun, başvuranlar Fahriye Baran ve Mehmet Semih Yazgan ile ilgili kısımların *kayıttan düşürülmesine*;
2. Başvuran Mustafa Reha Küpçüoğlu'nun karısı Birgül Küpçüoğlu ve başvuran Hatice Füsün Giz çocukları olan Meltem Giz Çağlayaner ve Tansu Giz'in somut yargılamaları sürdüren *taraf olma ehliyetinin olduğuna*;
3. Başvurunun Nevzer Zorlu ile ilgili *kısımının kabul edilemez olduğuna*;

4. Geriye kalan başvuruların Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi ve Sözleşmeye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesi kapsamındaki şikâyetlerinin *kabul edilebilir olduğuna*;
5. Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin *ihlal edildiğine*;
6. Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesi kapsamındaki şikâyetlerin incelenmesine gerek olmadığına;
7. (a) Davalı Devlet tarafından başvurulara, Sözleşme'nin 44 § 2 maddesi uyarınca kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içerisinde, ödeme tarihindeki döviz kuru üzerinden davalı Devlet'in para birimine çevrilmek üzere başvurulara yansiyabilecek tüm vergiler hariç olarak manevi ve maddi tazmin olarak aşağıdaki meblağların ödenmesine:
 - (i) Birgül Küpçüoğlu (başvuran Mustafa Reha Küpçüoğlu'nun mirasçısı) için 12.500 EUR (on iki bin beş yüz avro);
 - (ii) Meltem Giz Çağlayaner ve Tansu Giz (başvuran Hatice Füsun Giz'in mirasçıları) için müştereken 12.500 EUR (on iki bin beş yüz avro);
 - (iii) Başvuranlar Müjgan Erdoğan, Süleyman Öner Erdoğan ve Can Erdoğan için müştereken 12.500 EUR (on iki bin beş yüz avro);
 - (iv) Başvuranlar Türkan Aksis, Ayşe Alanur Çimendağ, Gülden Okan, Selçuk Tekbaş ve Aziz Cüneyt Yüksel için her birine 12.500 EUR (on iki bin beş yüz avro);
- (b) Yukarıda bahsi geçen üç aylık sürenin bittiği tarihten itibaren ödeme gününe kadar geçen sürede, yukarıda bahsedilen miktara, Avrupa Merkez Bankasının söz konusu dönem için geçerli olan marjinal faiz oranına üç puan eklenmek suretiyle elde edilecek oran üzerinden basit faiz uygulanmasına;

8. Başvuranların adil tazmin talebinin geri kalan kısmının reddedilmesine *karar vermiştir*.

İşbu karar İngilizce dilinde tanzim edilmiş olup; Mahkeme İçtüzüğü'nün 77 §§ 2 ve 3 maddesi uyarınca 30 Nisan 2019 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Stanley Naismith
Yazı İşleri Müdürü

Robert Spano
Başkan

BAŞVURANLARIN VE YEREL YARGILAMALARIN LİSTESİ

No	Ad SOYAD	Doğum Tarihi	İkamet Adresi	Dava'nın tarihi ve Esas no.	Yargıtay 13. Hukuk Dairesinin temyiz kararının tarihi
1.	Türkan AKSİS	1.03.1926	İstanbul	24.12.1999 1999/1896 E.	14.06.2004
2.	Ayşe Alanur ÇİMENDAĞ	15.05.1949	İstanbul	16.08.2000 2000/1338 E.	21.06.2004
3.	Müjgan ERDOĞAN	1.05.1952	İstanbul	28.04.2000 2000/576 E.	14.06.2004
4.	Süleyman Öner ERDOĞAN	3.09.1944	İstanbul		
5.	Can ERDOĞAN	30.04.1986	İstanbul		
6.	Hatice Füsun GİZ	14.06.1928	İstanbul	1.11.1999 1999/1532 E.	21.06.2004
7.	Mustafa Reha KÜPÇÜOĞLU	25.03.1931	İstanbul	31.01.2000	14.06.2004

No	Ad SOYAD	Doğum Tarihi	İkamet Adresi	Dava'nın tarihi ve Esas no.	Yargıtay 13. Hukuk Dairesinin temyiz kararının tarihi
				2000/114 E.	
8.	Güliden OKAN	20.08.1946	İstanbul	24.12.1999 1999/1922 E.	25.05.2004
9.	Selçuk TEKBAŞ	2.02.1937	Bursa	17.08.2000 2000/1408 E.	21.06.2004
10.	Aziz Cüneyt YÜKSEL	30.05.1954	İstanbul	1.11.1999 1999/1536 E.	14.06.2004
11.	Fahriye BARAN	19.10.1929	İstanbul	16.08.2000 2000/1336 E.	21.06.2004
12.	Mehmet Semih YAZGAN	20.05.1955	Ankara	2.08.2000 2000/1146 E.	21.06.2004
13. .	Nevzer ZORLU	25.09.1946	Yalova	24.12.1999 1999/1918 E.	13.09.2005